

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי ט"ו תמוז תשע"ח | דף היומי בבלי: זבחים עו.
דף היומי בהלכה: מסעיף ח' עד סעיף ט'.
מוסרי: לקוטי אמרים מתחילת פרק ו' עד "והנה המשל בזה".
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ו' "והנה שלמה שנה" עד פרק ט.



הדף היומי בהלכה

אילו בעלי חיים אסור להמית בשבת?



פרים ורבים.
אבל בעלי חיים שאינם פרים ורבים כלל, וכגון תולעים הנוצרים במאכלים מעופשים, אין איסור דאורייתא בהמתתם, אך הדבר אסור מדרבנן.
[שו"ע שטז, ט, משנ"ב לח ורמא, שעה"צ סח, וביה"ל ד"ה להרגה; וראה עוד בביה"ל שם]

מלאכת 'השוחט' נלמדת משחיטת האילים במלאכת המשכן; ואמרו חכמינו ז"ל: "מה אילים שפרים ורבים, אף כל שפכה ורקה", כלומר, אין איסור הַמְתָּה מדאורייתא אלא בבעל חיים שפכה ורקה על ידי זכר ונקבה, אם בלידת הנקבה, ואם בהטלת ביצים על ידי הנקבה.
ואף בעלי חיים שמתהווים מֵהַעֶפֶר, ואין בהם שני מינים, זכר ונקבה, אך הם פרים ורבים על ידי הטלת ביצים - יש איסור דאורייתא בהמתתם, כיון שהם

הדף היומי בהלכה

האם מותר להמית כינים בשבת?

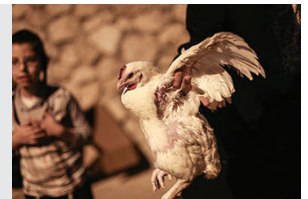


נראית לעינינו אחרת; ויש שהסתפק בדבר. ויש שהורו להמנע מהמתתן, כיון שיתכן כי אין אלו הכינים הנזכרות בדברי חז"ל; ויש שהתיר להמית כינים הנמצאות בראשו של ילד ומסכות לו צער רב.
[שו"ע שטז, ט, משנ"ב לח ורמא, וביה"ל ד"ה מותר; ביאורים ומוספים דרשו, 72; וראה שם, 73]

חכמינו ז"ל אמרו שכינים נחשבות כבעל חיים שאינו פרה ורקה, ולכן אין איסור דאורייתא בהמתתן; ויתרה מזו - התיירו חכמים להמיתן לכתחילה, אם משום הצער שהן גורמות לאדם ומפני שהדבר מאוס לאדם שהכינים תהיינה על גופו, ואם משום שהן נוצרות מזיעה ואין להן חשיבות של 'בעל חיים' כלל. ונחלקו הפוסקים בנוגע לכינים שבזמננו, שנודע כי הן פרות ורבות: יש מהפוסקים שהורו שמותר להמיתן, כיון שהדין אינו משתנה מחמת שהמציאות

הדף היומי בהלכה

הַמְתָּת בעלי חיים בימות החול



את האדם בעצם הימצאותם בסביבתו.
ויש שכתב שבמידת האפשר ראוי שלא להמיתם בידים, אלא להניח בסמוך להם דבר שיגרום למותם, כגון חומר רעיל, כדי שלא תשפיע עליו פעולת ההריגה ותטביע בו מידת אכזריות.

[ביאורים ומוספים דרשו שטז, 70]

יש מהפוסקים שסוברים שאיסור 'צער בעלי חיים' אינו אמור אלא בגרימת צער לבעל חיים בעודו חי, אך אין איסור בהמתת בעל חיים, אף כשאין בהמתתו תועלת; ויש חולקים.
ולכל הדעות מותר להמית בעל חיים לתועלת, דהיינו כדי להשתמש בשרו או בעורו, או כדי למנוע נזק, וכדומה; ובכלל זה, מותר להמית חרקים המצערים

”בא אלי בחור וביקש להתקבל לישיבה. ראיתי שהוא צעיר מדי והצעת לי לשוב בשנה הבאה. לאחר שיצא חזר אלי שוב ובקשה בפיו: האם אפשר ללמוד לכל הפחות רק היום בישיבה?”



ליאריציט הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל ראש ישיבת פורת יוסף ובעל 'אור לציון' - י"ח תמוז תשנ"ח
 באחת השיחות לאחר תחילת תקופת הרישום לישיבות, גילה הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל לתלמידיו: "קיבלתי בחור צעיר לישיבה על פי דיבורו בלבד". ומה היה סיפורו של הנער? המשיך וסיפר: "בא אלי בחור וביקש להתקבל לישיבה. ראיתי שהוא צעיר בגילו מכפי הנהוג בישיבה, והצעת לי לשוב לשנה הבאה. לאחר שיצא את בנין הישיבה חזר אלי שוב ובקשה בפיו: 'האם אפשר

ללמוד לכל הפחות רק היום בישיבה?
 "התפעלתי מאוד מבקשתו של הבחור. פלא פלאים, מעולם לא ראיתי דבר כזה. הרי לא קיבלו אותו לישיבה, א"כ מאי נפקא מינה אם ילמד רק היום? אלא הרגיש שכל יום חשוב מאוד ואסור לוותר עליו. והתפעלתי מהיכן יש דעת לבחור צעיר כזה לחשוב ולומר דברים כאלה, אלא זה מראה את אהבתו ללימוד התורה וגודל נשמתו, ובודאי עדיו לגדולות."
 (יתד נאמן האזינו תש"ע)

פניני הפרשה

נכמרו רחמי של ר' מרדכי על ידידו, ובכוחות שלמעלה מהטבע העניק לו את האישור שלו, באמרו: לא יקרא שמך עוד 'ענגיל' אלא 'גרינפלד' - הפלג למרחקים בשמי ותנצל נפשך...



בשמים התעורר רעש גדול: עד היכן מגיע כוחו של יהודי למסור את נפשו למען הזולת! | מעשה שסיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א
 השיב את חמתי מעל בני ישראל... לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום (במדבר כה יב-יג)
 איש יהודי היה בעיר מונטריאל שבקנדה ושמו רבי מרדכי וויינברגר. מקום מוצאו ולידתו היה באירופה שלפני המלחמה. מתחילה היה שם משפחתו גרינפלד, אך משום מעשה שהיה היסב שמו לוויינברגר, וכך הוה מעשה:
 לרבי מרדכי זה היה ידיד נעורים שנקרא בשם 'ענגיל'. יחדיו שהו במחנות הפליטים מיד אחר המלחמה, וגם השתדלו יחדיו להשיג לעצמם אישור כניסה לקנדה. כדי לקבל את האישור היה עליהם להיבדק אצל רופא לראות אם הם בריאים, כי אין מדינה בעולם שתסכים להכניס לתחומיה חולה ל"ע. ואכן, ר' מרדכי קיבל אישור, ואילו רעהו הבחור ענגיל לא קיבל כרטיס אישור, מאחר שחלב אז ב'טיפוס' ל"ע.
 בהגיע עת ההפלה בא הבחור הידיד להיפרד מר' מרדכי, ובתוך כך פרץ בבכי מר, באמרו: מה יעלה בסופי? הרי לעולם אשאר כאן, כי אף לכשאבריא בעזהשית לא תסכים שום מדינה להכניסני, אחר שחליתי בעבר בטיפוס ה". ומה יעלה בסופי, וכי לעולם לא אוכל להקים בית בישראל?... נכמרו רחמי ר' מרדכי עליו, ובכוחות למעלה מהטבע, נתן לידידו את האישור שלו, באמרו:

לא יקרא שמך עוד 'ענגיל' אלא 'גרינפלד' - הפלג למרחקים בשמי ותנצל נפשך. והוא חזר למקום השממה... רק אחר זמן ארוך השיג רבי מרדכי אישור להפליג גם הוא לקנדה על שם מאן דהוא (שכבר נלב"ע) בשם וויינברגר, ומאז נקרא שמו ר' מרדכי וויינברגר, והצליח ה' דרכו ברוח ובגשם ונתאחדו תורה וגדולה על שולחנו.
 כעבור שנים רבות נכנס ר' מרדכי אל רבו הרה"ק האמרי חיים זי"ע ושאלו: אולי אשוב לשמי הראשון ואקרא את עצמי בשם גרינפלד? אמר לו הרבי: "בכל פעם שמאן דהו נוקב בשמך - ר"מ וויינברגר, נעשה רעש גדול בשמים עד היכן הדברים מגיעים, כמה יש ביד יהודי למסור נפשו עבור הזולת. מדוע תפסיד זאת?"
 הוסיף לזה חכם אחד, שהנה מצינו בתורה לקראו ל'יוכבד ומרים' - שפרה ופועה, ובחז"ל (עי' רש"י שמות א' ט"ו) ביארו: 'שפרה' שמשפרת לוולד, 'פועה' שפועה לוולד. ועדיין צריך ביאור מדוע לא נקראו בשמם האמיתי, יוכבד ומרים? אלא מכאן, שלא ייקרא שם האדם אלא על שם פעולותיו שפועל ומיטיב לאחרים. (ע"פ באר הפרשה)

קנין חכמה - מסילת ישרים

יום אחד לפני תפילת שחרית סיפר המשגיח רבי נתן ווכטפויגל זצ"ל כי ראה "שני שבויים מעונים"... "ניסיתי לעזור להם אך לא הצלחתי, רחמנות עליהם"



וגם: מתי האדם עושה 'שטייגען' בעצלות?
 "הנה מפסידי הזריזות, הם הם מגדילי העצלה. והגדול שבכולם, הוא בקשת המנוחה הגופנית ושנאת התורה ואהבת העידונים בתשלום כל תנאיהם. כי הנה אדם כזה, ודאי שתכבד עליו העבודה לפני בוראו כבוד גדול" (מסילת ישרים פרק ט)
 יום אחד לפני תפילת שחרית סיפר המשגיח רבי נתן ווכטפויגל זצ"ל כי ראה "שני שבויים מעונים"... "ניסיתי לעזור להם אך לא הצלחתי, רחמנות עליהם", אמר. השומעים תמהו - מאיפה המשגיח הגיע הבוקר ואיפה פגש שבויים קודם שחרית?
 עד שסיפר כי ראה שני בחורים שלא קמו לתפילה ונשארו 'שבויים' ביד המלך זקן וכסיל אשר מצודתו פרושה.

ובוקר אחד הגיע המשגיח קצת מאוחר לתפילה, ובעונותו אמר על עצמו כי הגיע מאוחר בגלל עצלות. שאלוהו: האם בגיל כ"כ מבוגר עדיין יש עצלות? ענה המשגיח: ודאי, עד הרגע האחרון של חיי האדם צריך לעמול ולהזיע, ובלי זה אין לבן אדם כלום, ועוד יפסיד כל מה שקנה.
 שאלוהו: האם אחרי כל כך הרבה שנים של יגיעה עדיין סובל מעצלות? ענה בהתלהבות: "כשהאדם מזקין הוא עושה 'שטייגען' בעצלות!"
 (יתגבר כארי, מתוך 'לקט רשימות בעניני תפילה')

לא חלפה מחצית השעה והבן שב הביתה. פתאום אין לו חשק ללמוד. החברים משעממים, הפרופסור המהולל נדמה לו כשיכור... יש לו רעיון חדש: ללכת לבית הכנסת וללמוד כדי לגדול תלמיד חכם



בזכותה של אם צדקנית

רעיון חדש: הוא רוצה ללכת לבית הכנסת וללמוד שם כדי לגדול תלמיד חכם. הוא ישב ולמד תורה במשך כמה חודשים, ולאחר מכן אמר לאמו: "הבה ונעלה לארץ ישראל". עלו שינהם לארץ ישראל בשנת תר"ן וישבו בשכונה חדשה, שהיה אחד ממיסדיה - שכונת הבוכרים. הוא החל לעסוק בתורת הנסתר, ועד מהרה הלך וגדל, עד שנעשה מקובל גדול.

כשנסודה ישיבת הקבלה של רבי שאול דויק זצ"ל, רבי נסים נחום היה זה שהחזיק בה. מלבד זאת נהג להדפיס ספרים ולחלק אותם חנם אין כסף לכל מי שהתחייב ללמוד בהם. במסגרת זו הדפיס ספרים נדירים ביותר. בשנים מאוחרות יותר עמד בראש הנהלת ישיבת "פורת יוסף", ונקרא גם גבאי הישיבה. מכיסו הפרטי מימן את כל הלומדים בישיבה.

רבי עזרא עטיה זצ"ל סיפר, כי רבי נסים נחום רצה לכפר על השנים שבהן עסק בענייני העולם הזה ולא למד, וכדי להזדכך ולהטהר היה עורך סיגופים ותעניות. במשך שנתיים רצופות היה טובל במי קרח, ובמימי הקיץ שבהם לא היה קרח, היה מביא קרח ממקומות אחרים, משבר אותו בתוך המקוה, וטובל במים הקפואים. הוא הפסיק את הטבילות הללו כאשר באחד הימים ראה תוך כדי טבילה את אהרן הכהן שאמר לו: "עצור והפסק לענות את עצמך!" זכות עצומה זו של אמו בהדלקת הנרות בבתי הכנסת, עמדה לה להעמיד בן צדיק וקדוש כמותו, איש קדוש וטהור, בעל צדקה, תלמיד חכם מופלא אשר הרבה תורה בעולם - ממש כדברי רבותינו: "הרגיל בנר הוין ליה בנים תלמידי חכמים".

(דורש ציון)

סֵלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן (במדבר כח ה)

סיפר הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א באחת משיחותיו: רבי נסים נחום זצ"ל היה הבן השביעי והצעיר במשפחתו שהתגוררה בטרופולי שבלוב. בטרופולי היו עשרים ושנים בתי כנסיות. מדי יום שיש נהגה אמו ע"ה, שהיתה צדקת גדולה, לעבור בכולם עם נערותיה, לנקות את שטיחי בית הכנסת, ולמלא את המנורה שמעל ארון הקודש בכמות שמן זית שתספיק למשך שבוע שלם. מדובר היה בכמות גדולה - כמה ליטרים בכל שבוע לכל מנורה!

מלבד זאת עסקה רבות גם בענייני צדקה וחסד. בית יפה היה להם ואמו, מרת רבקה, יעדה אגף מיוחד לאורחים. בחדרים הללו התארחו רבנים שהגיעו מירושלים ומעוד ערים, על מנת לאסוף צדקה לעניים.

אחד מן האורחים הקבועים שלהם היה תלמיד חכם, מקובל מחכמי ישיבת בית אל. אחת לשלוש שנים נהג המקובל להגיע לביתם. פעם ניגשה אליו אותה צדקת ואמרה: "שבעה בנים לי, ואני רוצה שלכל הפחות אחד מתוכם יהיה רב ותלמיד חכם".

שמע הרב את בקשתה הטהורה והבטיח לה, שבפעם הבאה שיבוא ידאג להביא לה משהו לצורך זה. כששב לביקור הבא הביא עמו בנרתיקו קמע כתוב על גבי קלף, והורה לה להניח אותו על הבן שאותו היא מבקשת ליעד לתלמיד חכם. הבנים כולם למדו באוניברסיטה שפות ועוד לימודים חיצוניים, וחלקם עסקו במסחר. נגשה האם אל בנה הקטן רבי נסים נחום, שהיה אז בחור צעיר ונתנה לו את הקמע, והורתה לו להניחו עליו. שמע לה והלך כבכל יום ללימודיו ולעסקיו. והנה, לא חולפת מחצית השעה, והוא שב הביתה - פתאום אין לו חשק ללמוד, החברים אינם מדברים אליו, והפרופסור המהולל נדמה לו כשיכור... יש לו

כיצד מותר לכהן לשלוח ישראל להתפלל עבורו בקברי צדיקים?



משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

תשובה: ברור שהדבר מותר כאשר השליח הוא ישראל ואין לו נדנדו איסור בכניסה לבית קברות. ובגוף ההערה, מצאנו לפרי מגדים (או"ח סי' שס"ג במשב"ז) שהעיר בזה וכתב שיש ליישב, ונראה כוונתו, שכאשר השליח הוא ישראל, ממילא מתייחסת למשלח הפעולה כפי שנעשתה - שישראל נכנס לבית הקברות. והרי זה כמו שהכהן במו ידיו הכניס ישראל לבית הקברות, שזה דבר המותר בהחלט.

שאלה: ידוע גודל מעלת התפילה לעורר רחמי שמים בקברי צדיקים, ונתפשט בזמננו שרבים תורמים כספי צדקה כדי שוועדות הצדקה ישלחו שלוחים להעתיק בעדם ולהזכיר שמותיהם בקברי צדיקים. ולכאורה, מדוע אין חשש לכהן במה שהוא שולח שליח להכנס למקום קברים, דבר שנאסר לכהן? ואף שאין שליחות לדבר עבירה, וממילא אין איסור על הכהן במה ששלחו נכנס לבית קברות, אך הרי הרמ"א בחו"מ סי' קפ"ב פסק, שבאופן שהשליח אינו מחויב בדבר, יש שליחות לחייב את המשלח במעשה השליח. ואמנם ברור לי שהדבר מותר, כפי שהנהיגו גדולי הדור נשיאי קופות הצדקה, אבקש להבין טעם הדבר.



האם מותר לדבר לשון הרע על... אבן?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

בכך שלא ירצו להיכנס לארץ ישראל, וזה גנאי כביכול להקב"ה שנתן את הארץ לישראל. וכן כתב הגרי"י פישר (אבן ישראל על התורה מצורע עמוד קכ), שמהרגלים נלמד איסור דיבור על הדומם רק כשיש בזה היזק לאחרים, אבל בלא זה, מותר לדבר על האבן דברי גנאי.

אכן, אין ראוי לדבר לשון הרע על עצים ואבנים, אף כשלא יגרם נזק וגנות לבעלים, כן כתב בדבש לפי (מהחיד"א והביאו ב'עלי באר') וכן ביאר הגרנ"צ פינקל (שיחות הסבא מסלבודקא ח"א עמוד רסד), שלימדנו התורה בחטא המרגלים, שאיסור לשון הרע הוא שידבר האדם כראוי ולא יוציא מפיו שום דבר גנות, וזה שייך גם בדיבור על הארץ ועל הדומם. וכן מבואר במדרש רבה (פרשת כי תצא) שאף שנאמר 'לא תלך רכיל בעמך', מ"מ אף על נכרי אין לספר לשון הרע, כיון שהמתרגל לדבר, לבסוף יספר לשון הרע גם על 'עמך'.

בהלכות הנלמדות היום בסדר הלימוד היומי ב'חפץ חיים' (כלל ה' מהלכות לשון הרע סעיפים ז-ח) אנו למדים, כי כשם שאסור להוציא דיבה על חברו - כך גם על חפציו אסור.

בביאורים ומוספים שבמהדורת 'דרשו' מביאים, כי מקור הדין הוא ביראים (סימן קצא ובדפוס ישן סי' מא) מדברי הגמ' בערכין (טו, א): 'בא וראה כמה גדול כוחו של לשון הרע, שנלמד מחטא המרגלים שהוציאו דיבת הארץ רעה, ומה מוציא שם רע על עצים ואבנים, נענש על שהוציא שם רע, המוציא שם רע על חברו, על אחת כמה וכמה, וע"ז אמר הפסוק שם 'יומותו האנשים מוציאי דיבת הארץ רעה', ומשמע שעל כך קיבלו עונשם [וראה שם מקורות נוספים שהביאון].

אמנם בגדר איסור זה כתב הגר"נ קרליץ (חוט שני לשון הרע עמוד שנו), שהוא דוקא אם כתוצאה מהדיבור על החפץ יש גנאי ונזק לבעליו, אבל כשאין שום גנאי ונזק לבעלים של החפץ, אין איסור לשון הרע בדיבור גנאי על החפץ, וזה מה שנלמד מחטא המרגלים, שעל ידי שדיברו גנאי על ארץ ישראל, גרמו

המוסר היומי

"הקובע את עצמו ללימוד הרי"ף, בהמשך הזמן יהיו נרשמים בזכרונו כמה מאות הלכות"



מתוך לימוד המוסר היומי בספרי החפץ חיים:

באמת, מזה ידע עיקרי ההלכות של כל מסכת, ויותר מזה שבלימוד הרי"ף כולו נכללו עיקרי ההלכות של כל ארבעה חלקי השולחן ערוך. ולפי זה, הקובע את עצמו ללימוד הרי"ף, בהמשך הזמן יהיו נרשמים בזכרונו כמה מאות הלכות. אכן, צר לנו מאוד שאין רי"ף אצלינו על כל הש"ס, רק על רובו; ועל יתר המסכתות שאין עליהן רי"ף, ליקטנו מדברי הרמב"ם מה שהעתיק מן הסוגיות לדינא, והיא מלאכה ואינה חכמה, שהוא כפי מה שביאר הכסף משנה מקורות מן הסוגיות לדברי הרמב"ם, ובשם 'ליקוטי הלכות' נקראו".

[ליקוטי אמרים פרק ז]

[המשך לאתמול: החפץ חיים מיעץ למי שאין ביכולתו לשנן את כל הש"ס, לשנן את פסקי הרי"ף עם פירוש רש"י, ומוסיף:] "וידעתי גם ידעתי שיחשוב האדם בנפשו שידעת הרי"ף עם פירוש רש"י היא ידיעה קטנה מאוד, על כן הוא נמנע מזה לגמרי.

אבל באמת הכתוב צווח ואומר: אַם תִּבְקֶשׁנָה כְּכֹסֶף וְכַמְטוּמֹנִים תִּחְפְּשֶׁנָּה, אַז תִּבְיִן יְרֵאת ה' וְדַעַת אֱלֹהִים תִּמְצָא. והנה, בעניני הכסף, אם אחד יש לו מעט מעות, ויכול להחזיק בזה חנות קטנה שהוא יכול להרויח בזה רק להחיות נפשו לבד ולא להתעשר, האם יתיר לנפשו לטמון ידו בצלחת ולא לעסוק כלל מפני שלא יוכל להתעשר? כן בתורה בענין זה, המפני שאין לו שהות, או שכשרונות נפשו חלושים להשיג ההלכה בכל חלקיה, ימנע עצמו מלדעת כלל!?

והנה, העצה זו של לימוד האלפס עם פירוש רש"י, מצאתי במעשה רב בשם הגר"א, שכתב שם ללמוד רי"ף בכל יום עם פירוש רש"י ולחזור היטב; כי

אירע לא פעם שהביאו לאדמו"ר רבי משה מרדכי מלעלוב זי"ע חפצים מירושת זקנו, אך הוא לא אבה לקבלם בשום אופן, ותמיד היה פוטר את מי שהביא לו את החפץ, בשאלה: "מהיכן יש לך את זה?"



שיחה מיוחדת עם הגה"ח רבי מרדכי גלבשטיין, נאמן ביתם של אדמו"רי לעלוב זיע"א ויבלחט"א, על זהירותם בענייני ירושה והלכותיה

זצ"ל רבי שמעון נתן נטע מלעלוב, שהיה נזהר מאוד בירושה שהותיר אחריו אביו, שלא ליהנות משום דבר שלא התחלק כראוי בין כל האחים. "זכור לי היטב שבתקופה הראשונה לאחר פטירת אביו, קרה כמה פעמים שהרבי זצ"ל היה צריך יין או מיץ ענבים לקידוש ולהבדלה, ובבית היה בקבוק מיץ ענבים ביתי שלא היו עליו תגיות. הגבאים הציעו לרבי להשתמש בו, אבל פעם אחר פעם הוא מיאן להשתמש בבקבוק הזה, והיה מתאמץ למצוא בקבוק אחר. "הסובבים את הרבי חשבו שאולי הוא לא רוצה להשתמש בבקבוק הזה כי אין עליו תגיות, והוא חושש לעניין של הכשרות. אמרו לו שאין מקום לחשש כי מדובר ביין שנרכש מיהודי תלמיד חכם מופלג שמכין את היינות בהקפדה יתירה על ההלכה, אבל הרבי השיב במתק לשונו: "הבקבוק הזה הוא ירושה, הוא שייך לכל האחים. איך אני יכול להשתמש בו בלי לקבל את רשותם?..."

"בשנים הראשונות התגורר הרבי זיע"א בבית אביו, ולפני פסח היה צורך להשתמש בכלי פסח שהותיר אחריו אביו. הרבי כתב מכתב לכל אחיו, בו הודיע להם שיש בידי את הכלים של האבא זצ"ל, וביקש מהם שיואלו לבוא ולקחת כל אחד כפי חלקו המגיע לו, או שיודיעו לו שהם מוחלים לו בלב שלם על חלקם, כדי שהוא יוכל להשתמש בהם בפסח ללא חשש.

"מקרה דומה אירע לפני סוכות, כשבבית האבא נשאר סכך לסוכה, והרבי דאג לפני סוכות לשלם לכל אחד מהאחים על הסכך כסום ששיער לפי שוויו ושחילק אותו בין כל האחים, כדי שלא יהיה בירושה חשש קל שבקלים, למרות שהיה זה סכך ישן שערכו לא היה רב".

בְּנֵי פְּנֵי אֶלְפֶּהד דְּרָת, נְתָן תַּמָּן לָהֶם אֶחָזֵת נְחֵלָה פְּתוּף אָחִי אֶבְיָהֶם (במדבר כו, ז) כשנפטר כ"ק מרן אדמו"ר רבי דוד צבי שלמה מלעלוב זיע"א, בה' אלול תרע"ח, נותרו חפצי הקודש אשר שימשו אותו ללא השגחה מספקת. בנו ממשיך דרכו, הרה"ק רבי שמעון נתן נטע מלעלוב זיע"א, שהיה באותן שנים בפולין, ואילו בירושלים שהו באותה עת שני בניו ובתו האחת של רבי שמעון, שהיו צעירים לימים ולא יכלו לשמור על הירושה כראוי.

לא עברו ימים מרובים ומכל חפצי הקודש לא נותר שריד ופליט, והירושה כולה נלקחה בידי אנשים שביקשו לשמר לעצמם את חפציו של אותו צדיק. כשנתיים מאוחר יותר שיגר רבי שמעון נתן נטע מכתב לדודו רבי אלטר מסוסנוביץ זיע"א, בו הוא מתנה בפניו את צערו על כך שמכל חפצי אביו לא נותר לו דבר, אבל הוא מוסיף שזה עתה הוא פגש את בנו הבחור הרה"ק רבי משה מרדכי זיע"א, שהתחנך על ברכי אביו הגדול: "כשראיתי את ה'ירושה' שהותיר לי, את בני היקר", כתב רבי שמעון לדודו, "נחה דעת".

"על המכתב הזה שמעתי מפי החסיד הישיש הרה"ח רבי שמאול אהרן וובר", מספר הרב גלבשטיין, "הוא ראה בעצמו את המכתב".

שנים רבות לאחר מכן, אירע לא פעם שהביאו לנכד רבי משה מרדכי חפצים מירושת זקנו, אך הוא לא אבה לקבלם בשום אופן, ותמיד היה פוטר את מי שהביא לו את החפץ בשאלה: "מהיכן יש לך את זה?".

"הרבי היה חושש לקבל את חפצי הירושה כי היו להם עוד יורשים מלבדו, ועל כן העדיף להתרחק מכל חפץ שהיה עליו שאלה של בעלות, ושלא היה ברור לו במאת האחוזים שאין עליו שום שאלה של גזל חלילה וחס".

ממשיך הרב גלבשטיין ומספר: "סיפורים מעין אלו ראיתי גם אצל בנו, הרבי